

2. Je li usklađen s načelom nediskriminacije gospodarskih subjekata iz članka 3. stavka 1. Direktive 2009/72/EZ od 13. srpnja o zajedničkim pravilima za unutarnje tržište električne energije ⁽²⁾, doprinos poput naknade za hidroelektričnu energiju o kojoj je riječ u glavnom postupku i čiji su obveznici isključivo proizvođači hidroelektrične energije koji djeluju u slivovima koje zajednički dijeli više autonomnih zajednica, ali ne i proizvođači koncesionari u slivovima koji se nalaze na području jedne autonomne zajednice, te proizvođači koji upotrebljavaju hidroelektričnu tehnologiju, ali ne i proizvođači energije koji upotrebljavaju druge tehnologije?
3. Treba li članak 107. stavak 1. UFEU-a tumačiti na način da čini zabranjenu državnu potporu nametanje naknade za hidroelektričnu energiju poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku proizvođačima električne energije koji djeluju u slivovima koje zajednički dijeli više autonomnih zajednica uvođenjem asimetričnog sustava opterećenja u području iste tehnologije ovisno o tome gdje je smješteno postrojenje, pri čemu se ta naknada usto ne nameće proizvođačima energije iz drugih izvora?

⁽¹⁾ Direktiva 2000/60/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2000. o uspostavi okvira za djelovanje Zajednice u području vodne politike (SL 2000., L 327, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 1., str. 48.)

⁽²⁾ Direktiva 2009/72/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. srpnja 2009. zajedničkim pravilima za unutarnje tržište električne energije i stavljanju izvan snage Direktive 2003/54/EZ (SL 2009., L 211, str. 55.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 12., svezak 4., str. 29.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 13. veljače 2018. uputio Tribunal Supremo (Španjolska) – Parc del Segre S.A i drugi protiv Administración General del Estado

(Predmet C-113/18)

(2018/C 161/36)

Jezik postupka: španjolski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunal Supremo

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: Parc del Segre S.A., Electra Irache S.L., Genhidro Generación Hidroeléctrica S.L., Hicenor, S.L., Hidroeléctrica Carrascosa, S.L., Hidroeléctrica del Carrión, S.L., Hidroeléctrica del Pisuerga, S.L., Hidroeléctrica Santa Marta, S.L., Hyanor, S.L. i Promotora del Rec dels Quatre Pobles, S.A.

Tuženik: Administración General del Estado

Prethodna pitanja

1. Treba li načelo „onečišćivač plaća” iz članka 191. stavka 2. UFEU-a i članak 9. stavak 1. Direktive 2000/60/EZ Europskog parlamenta i Vijeća ⁽¹⁾, od 23. listopada, u kojem je utvrđeno načelo povrata troškova za vodne usluge i primjerena gospodarska ravnoteža korištenja voda, tumačiti na način da im se protivi uspostava naknade za korištenje kopnenih voda za proizvodnju energije, poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, koja ne potiče učinkovito korištenje vode niti uspostavlja mehanizme očuvanja i zaštite javnog vodnog područja i čiji iznos nije ni u kakvom odnosu s mogućnošću nanošenja štete javnom vodnom području te se jedino i isključivo temelji na sposobnosti proizvođača da ostvaruju prihode?
2. Je li usklađen s načelom nediskriminacije gospodarskih subjekata iz članka 3. stavka 1. Direktive 2009/72/EZ od 13. srpnja o zajedničkim pravilima za unutarnje tržište električne energije ⁽²⁾, doprinos poput naknade za hidroelektričnu energiju o kojoj je riječ u glavnom postupku i čiji su obveznici isključivo proizvođači hidroelektrične energije koji djeluju u slivovima koje zajednički dijeli više autonomnih zajednica, ali ne i proizvođači koncesionari u slivovima koji se nalaze na području jedne autonomne zajednice, te proizvođači koji upotrebljavaju hidroelektričnu tehnologiju, ali ne i proizvođači energije koji upotrebljavaju druge tehnologije?

3. Treba li članak 107. stavak 1. UFEU-a tumačiti na način da čini zabranjenu državnu potporu nametanje naknade za hidroelektričnu energiju poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku proizvođačima električne energije koji djeluju u slivovima koje zajednički dijeli više autonomnih zajednica uvođenjem asimetričnog sustava opterećenja u području iste tehnologije ovisno o tome gdje je smješteno postrojenje, pri čemu se ta naknada usto ne nameće proizvođačima energije iz drugih izvora?

⁽¹⁾ Direktiva 2000/60/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2000. o uspostavi okvira za djelovanje Zajednice u području vodne politike (SL 2000., L 327, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 1., str. 48.)

⁽²⁾ Direktiva 2009/72/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. srpnja 2009. zajedničkim pravilima za unutarnje tržište električne energije i stavljanju izvan snage Direktive 2003/54/EZ (SL 2009., L 211, str. 55.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 12., svezak 4., str. 29.)

Žalba koju je 14. veljače 2018. podnio PGNiG Supply & Trading GmbH protiv rješenja Općeg suda (prvo vijeće) od 14. prosinca 2017. u predmetu T-849/16, PGNiG Supply & Trading GmbH protiv Europske komisije

(Predmet C-117/18 P)

(2018/C 161/37)

Jezik postupka: poljski

Stranke

Žalitelj: PGNiG Supply & Trading GmbH (zastupnik: M. Jeżewski, odvjetnik)

Druga stranka u postupku: Europska komisija

Žalbeni zahtjev

Žalitelj od Suda zahtijeva da:

- ukine pobijano rješenje Općeg suda od 14. prosinca 2017. kojim se tužba društva PGNiG Supply & Trading GmbH u postupku T-849/16 proglašava nedopuštenom;
- odluči o dopuštenosti i proglasi dopuštenom tužbu za poništenje društva PGNiG Supply & Trading u postupku T-849/16, na temelju članka 263., UFEU-a, u vezi s Odlukom Komisije C(2016)6950 final od 28. listopada 2016. o izmjeni uvjeta za izuzeće plinovoda OPAL, odobrenih na temelju Direktive 2003/55/EZ, od pravila koja se odnose na pristup treće strane i regulaciju tarifa.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

Opći sud povrijedio je članak 263. četvrti stavak UFEU-a jer je pogrešno utvrdio da se Odluka Europske komisije iz 2016. ne odnosi na žalitelja ni izravno ni pojedinačno i ne predstavlja regulatorni akt, a ta je pogreška proizašla iz pogrešnog tumačenja karaktera i učinaka novog regulatornog izuzeća iz 2016., pri čemu je povrijedio i članak 36. stavak 1. točke (a) do (e) Direktive o prirodnom plinu jer nije primijenio uvjete za izuzeće za „novu plinsku infrastrukturu” i njihovo ispunjenje nije ocijenio tako da bi se u dovoljnom stupnju omogućilo donošenje odluke o karakteru i statusu izuzeća uvedenog na temelju Odluke Komisije iz 2016. i novog regulatornog izuzeća iz 2016., jer na Odluku Komisije iz 2016., kojom je izmijenjen opseg regulatornog izuzeća iz 2009., nije primijenio članak 36. stavak 1. navedene direktive. Tim žalbenim razlogom žalitelj tvrdi da Opći sud nije ocijenio karakter novog regulatornog izuzeća, što ga je navelo na pogrešnu ocjenu učinaka odluke Komisije na žalitelja.

Opći je sud pogrešno protumačio članak 263. UFEU-a, smatrajući da se Odluka Europske komisije na žalitelja ne odnosi izravno. U okviru tog žalbenog razloga, žalitelj tvrdi da je Opći sud počinio pogrešku u ocjeni utvrdivši da se Odluka Komisije ne odnosi izravno na žalitelja. Pristup Općeg suda nije u skladu s postojećom sudskom praksom da se odluke Europske komisije odnose izravno na osobe koje nisu nacionalna regulatorna tijela, odnosno tijela koja nisu adresati tih odluka.